

HENRY

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

HENRY

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Henry

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *Black Hat Hacker*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Storm Tekstredactie

Eerste uitgave oktober 2020

ISBN 978-94-92585-64-6

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Black hat hacker

Fonetisch: /blak/hat/'hakər

Zelfstandig naamwoord

Een persoon die probeert zwakke plekken in de beveiliging van computers te vinden om er zelf financieel beter van te worden of om andere kwaadaardige redenen.

Dit in tegenstelling tot white hat hackers, die specialisten zijn op het vlak van beveiliging en ingezet worden om met hack-methoden problemen in de beveiliging op te sporen die black hat hackers zouden kunnen uitbuiten.

Black hat hackers kunnen voor zowel particuliere computergebruikers als voor grote organisaties grote problemen veroorzaken door persoonlijke (financiële) informatie te stelen of veranderen, de beveiliging van omvangrijke systemen in gevaar te brengen of websites en netwerken uit de lucht te halen of te veranderen.

HOOFDSTUK 1

MARY

*I*k steek mijn koperbruine krullen achter mijn oor terwijl ik door de smalle gang glijp van een dierenasiel vlak bij mijn opleiding, de School of the Arts Institute in Chicago. Aan het eind van de gang open ik de deur van een kantoor en het eerste wat me opvalt is wat een puinhoop het hier is. Vergeeld behang komt los van de muren, overal ligt afval en een smerige bench staat in de hoek geschoven. Maar het ergste van alles is dat er vijf Chihuahua's opgepropt in die bench zitten, sommige gewond en met verband aan hun pootjes.

'O mijn God,' mompel ik. Ik heb geen idee wat ik nu moet doen, want ik ben hier helemaal alleen.

Tenminste, dat denk ik, tot er uit het niets een hand over mijn mond wordt gelegd en een sterke arm zich om mijn middel klemt om me tegen zijn keiharde borstkas te trekken.

Met een gesmoorde gil probeer ik naar zijn pols te graaien als een lage, beheerste stem in mijn oor fluistert: 'Ik ben het. Doe verdomme eens rustig.' Ik voel de intense boosheid van hem af stralen.

Ik herken de gevlochten zwartleren polsband met een zilveren ring erdoor gelust voordat hij zijn hand laat zakken. Ik

kalmeer en draai me met een diepe zucht om. 'Ik schrik me te pletter, Henry!'

Aangezien hij langer dan een meter tachtig is, kom ik oog in oog te staan met zijn tattoo van het zwarte schoppenteken, dat boven de kraag van zijn overhemd uitpiept. De stof spant strak over zijn gespierde schouders en de mouwen zijn tot aan zijn ellebogen opgerold, waardoor de tattoo van het Keltische kruis op zijn ene onderarm zichtbaar is.

Wanneer ik opkijk, ontmoet ik zijn levendige, maar woedende grijze ogen. De zilverkleurige streepjes in het grijs geven zijn blik een gevaarlijk randje als hij me strak aanstaart door de bril met het zwarte montuur. Zijn dikke haardos, zo donker als roet, piekt perfect alle kanten op, alsof hij net zijn vingers erdoorheen heeft gehaald.

'Jezus, Mary! Wat de fuck doe je hier alleen?' blaft Henry en de scherpe toon in zijn stem verbaast me.

'Ik ben *alleen* omdat ik je eerder vanavond heb gebeld om je te vragen mee te komen, maar je nam niet op. En toen ik de eigenaar een half uur geleden zag vertrekken - voor het eerst sinds dagen - wist ik dat ik geen tijd had om te wachten. Weet je nog dat ik je vertelde dat ik op de campus een gerucht hoorde over illegale ondergrondse hondengevechten in de Loop? Nou, een ander gerucht is dat dit asiel met de organisatoren samenwerkt.'

Hij komt dichterbij, tot hij boven me uittorent en ik zijn kaak zie verstrakken. 'Ik was aan het werk. Maar toen ik je terugbelde en je niet opnam, wist ik dat je iets van plan was.'

'Hoe heb je me gevonden?'

'Ik heb je telefoon getraceerd,' antwoordt hij en ik trek een wenkbrauw op.

'Je hebt me getraceerd? Dat is niet echt netjes,' reageer ik, ondertussen weigerend me te laten intimideren door zijn onophoudelijke blik. Dan grijpt hij me plotseling bij mijn arm en sleurt me mee door de gang. Dat is het moment waarop ik weet

dat ik eindelijk echt te ver ben gegaan. Hij heeft me keer op keer gewaarschuwd niet op deze missies te gaan, maar ik kan mezelf niet tegenhouden als ik denk aan die arme, weerloze honden die waarschijnlijk worden gebruikt om andere honden op te fokken om te vechten.

‘Nee, Henry!’ Ik zet me schrap, maar hij is veel sterker. Ik weet me los te trekken uit zijn greep, geïrriteerd door zijn bemoeienis.

Hij draait zich om en kijkt me aan. ‘Mary, waag de fuck het niet hierover met me in discussie te gaan. We gaan.’

Nog nooit eerder is hij zo boos op me geweest, maar ik ga hier niet weg voordat ik die honden heb bevrijd. ‘O mijn God! We hebben hier echt geen tijd voor.’

‘Dan stel ik voor dat je opschiet met dat lekkere kontje van je.’ Arrogant kantelt hij zijn hoofd opzij en waarschuwt me met zijn blik niet tegen hem in te gaan.

Omdat zijn commanderende houding me enigszins intimideert, besluit ik een andere tactiek in te zetten. ‘Henry, nu je hier toch bent, kunnen we de honden dan niet bevrijden en ze naar een ander asiel brengen, waar er goed voor ze gezorgd kan worden?’ vraag ik op kwetsbare toon. Dan leg ik mijn handen op zijn warme, stevige borstspieren.

Zijn ademhaling wordt zwaarder, hij sluit zijn ogen en vermijdt zo mijn vragende blik. Na een paar tergende secondes, geeft hij toe. ‘Oké dan.’

‘Misschien kun je zijn computer hacken en zijn systeem voor me verkloten?’ vraag ik snel. ‘Volgens mij is de eigenaar een of andere bookmaker voor die gevechten.’

Langzaam schudt Henry zijn hoofd, maar hij lijkt minder boos te zijn. ‘Schiet nou maar op, voordat ik van gedachten verander.’

Op dat moment kermt een van de Chihuahua’s van de pijn en ik ren terug naar het kantoor met de bench. Henry volgt me op de hielen.

‘Je had het over honden. Dit zijn ratten,’ zegt hij op beschuldigende toon achter me.

Grinnikend, aangezien ik weet dat hij mijn liefde voor dieren niet deelt, leg ik uit: ‘Het zijn geen ratten. Het zijn Chihuahua’s.’

Ik werp een blik over mijn schouder naar Henry en trek het slot opzij om hem duidelijk te maken dat hij het moet openbreken. Hij grist zijn pistool, voorzien van geluidsdemper, achter uit de broekband van zijn zwarte spijkerbroek en maakt een gebaar met zijn hoofd dat ik achter hem moet gaan staan. Zodra ik tegen zijn rug sta, duwt hij zich tegen me aan om me te beschermen, richt dan rustig en lost een kogel. Het kapotte slot valt kletterend op de grond en slechts een zachte plof weerkaatst tegen de muren, waardoor maar een van de dieren wakker wordt.

Direct maak ik de kooi open en pak het kleinste mormeltje op. Hij zit onder de schrammen en is klein genoeg om in een mok te passen. Ik kijk en zie dat het een meisje is. Met haar ronde, zwarte oogjes kijkt ze me verdrietig aan, dus ik knuffel haar voorzichtig, ervoor zorgend dat ik haar geen pijn doe.

Ondertussen beent Henry naar de hoek van de ruimte, waar een bureau met een computer en stapels papierwerk staat. Hij legt zijn pistool op het bureaublad en start de computer op.

‘Waar heb jij geparkeerd?’ vraag ik. ‘Ik ben met de auto van mijn schoonzus, maar die staat twee straten verderop.’

‘Om de hoek. In het steegje.’

‘Oké, dan nemen we die van jou. Ik ga alvast vooruit en laad deze vijf in. Cams auto haal ik dan morgen wel op.’

‘Nee...’

‘Op deze manier zijn we veel sneller klaar. Ik ren even snel naar buiten en weer terug.’

Henry gromt, zonder goedkeuring te geven, maar ik wil niet dat hij deze missie dwarsboomt, dus vat ik het maar op als een ‘ja’.

‘Je komt meteen terug,’ beveelt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Niet bij de auto wachten.’

‘Oké.’ Ik knik met mijn kin naar het computerscherm. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik *verkloot* zijn systeem, zoals je had verzocht,’ antwoordt hij met een grijns terwijl zijn lange vingers gecontroleerd over het toetsenbord vliegen.

‘Je bent fantastisch,’ complimenteer ik hem voordat ik met mijn rug de deur openduw.

‘Ik doe dit alleen voor jou, Mary,’ reageert hij zonder zijn blik van het scherm te halen.

‘Dat weet ik. En dat waardeer ik.’ Terwijl ik de eerste twee naar buiten draag, ben ik alleen maar opgelucht dat hij mijn kans om deze schattige, kleine hondjes te redden niet heeft verpest.

Twee keer ren ik heen en weer, de nauwelijks verlichte straat in om de Chihuahua’s op de achterbank van Henry’s zilverkleurige sedan te installeren. Het zomerbriesje verkoelt mijn wangen.

Nadat ik het portier heb dichtgegooid, verstijf ik als er een man mijn kant op geslopen komt. De dikke, kalende eigenaar van het asiel duikt naar voren om me beet te grijpen, maar ik schiet opzij en vlieg in de richting van de ingang van de steeg.

‘Henry!’ schreeuw ik terwijl de vent achter me aan komt en bovenop me springt, zodat ik op mijn handen en knieën val. Mijn knieën branden door mijn spijkerbroek. ‘Henry!’

Angst schiet door me heen en ik bid dat hij me heeft horen schreeuwen. De eigenaar leunt over mijn rug, waardoor ik plat op mijn buik op het smerige asfalt beland. De lucht wordt uit mijn longen geperst en ik jammer van de pijn als, onverwachts en bliksemsnel, hij met een donderende grom van me afgerukt wordt.

‘Waag het verdomme niet haar aan te raken!’ brult Henry,

terwijl hij de dikke vent bij zijn overhemd beetgrijpt en de kolf van zijn pistool tegen zijn slaap ramt.

Kermend van de pijn stompt de aanvaller Henry in z'n zij. Terwijl ik mijn ademhaling onder controle probeer te krijgen, speur ik om me heen, op zoek naar iets waarmee ik hem kan slaan. De kerel wurmt zich echter los en stort zich op Henry, waardoor ze allebei achterover op de grond rollen. Ze worstelen, tot de man overeind komt en een pistool tevoorschijn haalt terwijl Henry onder hem ligt. Voordat hij op zijn doelwit kan richten, brengt Henry zijn arm omhoog en schiet hem in zijn knie.

'Argh!' brult hij verbijsterd, maar als hij probeert zijn wapen te richten, knalt Henry een kogel door zijn voorhoofd en valt de kerel dood op het asfalt neer.

Geschrokken kruip ik naar Henry toe, die rechtop gaat zitten en zijn bril afzet om hem in zijn zak te schuiven. Schrijlings ga ik op zijn schoot zitten. Zijn armen glijden rond mijn middel en ik sla die van mij om zijn nek. In zijn liefdevolle, stevige omhelzing vind ik kalmte. Ik heb me afgevraagd hoe het zou zijn om zijn sterke armen om me heen te voelen. Hij heeft een krachtige omhelzing en het voelt alsof hij me nooit meer zal loslaten.

'Fuck!' mompelt hij terwijl hij zijn hand om mijn kaak legt en me dwingt hem aan te kijken. 'Ben je in orde?'

'Ja, ik viel alleen,' reageer ik.

Onwillekeurig rust mijn voorhoofd tegen dat van Henry, terwijl het kussentje van zijn duim over mijn wang streelt, naar het moedervlekje boven mijn lip. Op mijn beurt gaan mijn vingertoppen over de zijkant van zijn gezicht, over de haartjes van zijn ongeschoren kaaklijn. Voor een lang, stil moment blijven we zo zitten. De smeulende blik die ik soms opvang, is terug in zijn ogen en ik voel de bobbel tussen mijn benen terwijl mijn mond een centimeter boven de zijne hangt en bijna zijn lippen streelt.

Dan werpt hij een blik op de aanvaller en langzaam verkilt zijn blik. Hij slaakt een zucht in de duisternis en leunt net ver genoeg naar achteren om wat afstand tussen ons te creëren. Voordat we opstaan steekt hij zijn wapen terug in zijn broekband.

Krachtig haalt hij zijn beide handen door zijn haar als de realiteit tot hem doordringt. ‘Godsamme, Mary,’ bijt hij me toe. ‘Dit is precies waarom je niet alleen op die missies van je kunt gaan!’

Ik sta te trillen op mijn benen en ben door wat er net is gebeurd niet in staat om iets uit te brengen. Henry had evengoed gewond kunnen raken, dat zit me dwars. Aangezien zijn boosheid me raakt, geef ik toe. ‘Het spijt me. Ik weet dat het te gevaarlijk was. Dat was echt onnadenkend van me.’

Hij gooit zijn handen in de lucht. ‘Dat zeg je iedere keer en vervolgens ren je ’s avonds laat gewoon weer in je eentje rond. Wat als ik hier nu niet was geweest?’ roept hij uit.

Zijn ziedende toon begint me te irriteren. ‘Je was hier *wel* en hou er mee op me als je kleine zusje te behandelen. Wat is er met je aan de hand?’

Hij kantelt zijn hoofd opzij en kijkt me met een priemende blik aan. ‘Wat is er met *mij* aan de hand? Ik moet hierheen komen om jou te redden en nu zullen we een soldaat moeten laten komen om dit fucking lichaam op te ruimen, wat betekent dat je broers het te weten zullen komen. Had je daar al aan gedacht?’

Ik slik mijn reactie in, want daar heeft hij een punt.

Nadat hij me nog een vuile blik heeft toegeworpen, grist hij zijn mobiel uit zijn zak en brengt hem naar zijn oor. ‘Ik heb een soldaat nodig in East Ford Street voor een *clean-up*. Nu.’ Dan hangt hij op en beent naar zijn sedan. Hij gaat er overduidelijk vanuit dat ik hem zal volgen.

Stilletjes ga ik op de passagiersstoel zitten. Ik reik naar de ene Chihuahua die nog steeds wakker is en zet haar op mijn

schoot. Met de koele avondlucht die door mijn krullen waait, zakt de adrenaline van een paar minuten geleden al snel weg. Dit is mijn leven en ik ben niet onbekend met dit soort geweld, dus ik dwing mezelf dit incident voor nu uit mijn gedachten te verbannen.

Henry kijkt op een vreemde manier naar me voordat hij de auto in *drive* zet. 'Waar brengen we ze naartoe?'

'Hier.' Ik leun voorover en toets op het navigatiesysteem de straatnaam in, zodat Henry de aanwijzingen naar de locatie van het dierenasiel, slechts een kwartier hiervandaan, kan opvolgen.

Gedurende de korte rit blijf ik het hondje aaien terwijl ze wanhopig naar me piept en geeuwt. 'Deze ga ik houden,' besluit ik ineens.

Henry werpt een zijdelingse blik op me, zijn ergernis nog steeds voelbaar, maar ik weet dat hij uiteindelijk zal afkoelen.

'Daar was ik al bang voor,' merkt hij op, vlak voor zijn telefoon begint te zoemen. Hij pakt hem uit zijn zak en laat me met een betekenisvolle blik het scherm zien. 'Het is Adriano.'

Ik heb het een en ander uit te leggen aan mijn broer.

'Zoals ik al voorspelde, weet hij dat ik een soldaat heb laten komen om een lichaam te lozen. We zijn opgedragen naar Club 7 te komen.'

'O, fuck! Hij vermoordt me,' mompel ik.

'Waarschijnlijk,' antwoordt Henry en kreunend trek ik een moeilijk gezicht.

Henry heeft verder niet veel meer te melden en ik kijk simpelweg naar de wolkenkrabbers die voorbijflitsen terwijl we in de richting van onze bestemmingen rijden. We zetten alle hondjes af, met uitzondering van mijn nieuwe huisdier, alvorens we naar mijn broers club in de Loop rijden.

IK HEB MIJN CHIHUAHUA IN MIJN ARM ALS HENRY EN IK ONS binnen in de ruime club met het ruim vier meter hoge plafond en een overhangende eerste verdieping door de menigte begeven. Wanneer we de bar passeren, blijft Henry plotseling staan en ik bots tegen hem aan.

Hij reikt achter zich en pakt me bij mijn taille. ‘Zo, kijk eens wie we daar hebben: Keano,’ sneert hij.

Onmiddellijk zet ik een stap naar achteren en kijk naar het eind van de bar om tegen het achterhoofd van Keano’s blonde stekels te kijken.

‘Heb jij de fuck hem gebeld?’ snauwt Henry terwijl Keano ons in het oog krijgt en onze kant opkomt.

‘Nee,’ fluister ik, maar Henry hoort me niet en richt zich tot de brunette achter de bar om haar onze kant op te wuiven terwijl Keano voor me komt staan.

Met hen hier allebei tegelijk, valt me om de een of andere reden op hoeveel indrukwekkender Henry’s lichaam is vergeleken met dat van Keano, ondanks dat ze dezelfde lengte hebben.

Keano werpt een vuile blik naar Henry, die relaxed zijn elleboog op de bar plaatst voordat hij met een norske uitdrukking naar mij kijkt. Het lijkt erop dat vanavond iedereen boos op me is.

‘Waar was je? Ik heb geprobeerd je te bellen,’ wil Keano weten.

‘Ik heb wat honden gered,’ antwoord ik afwezig, mijn aandacht gericht op Henry, die een shotje achteroverslaat terwijl de barvrouw naar voren leunt en hem haar décolleté showt. Haar goedbedeelde décolleté, kan ik wel zeggen. Zijn blik blijft erop gericht.

Eikel.

‘Henry, wil je een potje met me poken?’ spint ze praktisch en ik knars mijn tanden.

Vaak moet ik toekijken hoe vrouwen zichzelf uitsloven om

zijn aandacht te krijgen, om te proberen zijn volgende verovering te worden. Ik kan me nog net inhouden mijn neus op te trekken als hij naar haar lacht.

‘Jordana, ik zou me heel lullig voelen als ik nog meer geld van je win.’ Hij staat gewoon recht voor mijn ogen met haar te flirten en ik voel het bloed uit mijn gezicht trekken.

‘We kunnen ergens anders voor spelen?’ insinueert ze en inmiddels is Henry me ronduit vergeten, maar met Keano hier naast me heb ik geen enkel recht om de moraalridder uit te gaan hangen. Kleine scheurtjes verschijnen in mijn hart.

Keano opent zijn mond, maar sluit hem weer zodra hij de mini Chihuahua in mijn armen ziet. Met een vragende blik wijst hij naar haar.

‘Ik heb een nieuw huisdier,’ verklaar ik.

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds vandaag. Maar dat leg ik later wel uit. Ik moet naar mijn broer,’ reageer ik terwijl Henry’s blik ineens op mij is gericht. Keano negeert hij volledig.

‘Waarom? Kunnen we niet gewoon gaan?’ protesteert Keano.

O, verdorie, dit is ongemakkelijk.

Ik blijf tussen hen heen en weer kijken, verscheurd, aangezien ik bij Henry wil blijven. Maar als Jordana zijn schouder aanraakt en hij in reactie grijnst om vervolgens naar mij te kijken als zij iets tegen hem mompelt, heb ik er genoeg van.

‘Misschien ...’ antwoord ik terwijl ik naar Henry gluur. Ik vrees dat ik met Keano mee zou moeten gaan, maar tegelijkertijd hoop ik dat Henry zal zeggen dat ik dat niet kan. En ondertussen zie ik groen van jaloezie.

Blijkbaar begrijpt Henry me verkeerd, want afwijzend merkt hij op: ‘Je kunt gaan als je wilt. Ik handel Adriano wel af.’ Zijn woorden zeggen me te gaan, maar zijn ogen smeken me te blijven. Tenminste, tot hij zijn rug naar me draait en zijn charme loslaat op het snoepje van vanavond.

Toch, hij heeft me geholpen en ik wil niet op deze manier uit

elkaar aan, dus ik zet een stapje opzij en duw me op mijn tenen om in zijn oor te kunnen fluisteren. 'Dankjewel. Ik zag er echt tegenop om Adriano onder ogen te komen.'

Een huivering trekt door zijn lichaam, maar als hij naar me kijkt, is hij duidelijk geërgerd. 'Je kunt ons niet meer in dit soort situaties laten belanden, Mary. Dit is de laatste keer dat ik je help als je het niet van tevoren met me bespreekt.'

Voordat ik kan reageren, loopt hij al naar het eind van de bar, waar Jordana vanachter vandaan stapt en hem tegemoetkomt, terwijl ik slechts naar zijn verdwijnende, indrukwekkende verschijning staar, in de war door de mate van zijn ergernis.

Met tegenzin vertrek ik met Keano, de man die ik date, en laat Henry, de man die me in de *friendzone* houdt, achter. Ik herinner mezelf er nog maar eens aan dat hij niet de mijne is. Hij is simpelweg de hacker in mijn broers maffiaorganisatie, de Chicago Syndicate. Ik ken hem nog maar zes maanden, maar hij zag me nooit echt, tot ik vier maanden geleden met hem begon om te gaan.

Denkt hij nog weleens aan die avond? Denkt hij weleens aan mij op de manier waarop ik aan hem denk?

Na vanavond begrijp ik waarom het een marteling voor je hart is als je iemand wilt die niet van jou is. Ze zeggen dat liefde tijd nodig heeft, maar ik geloof niet dat dat per se waar is. Liefde kan recht in je gezicht knallen en je van je sokken blazen, zoals bij mij gebeurde de eerste keer dat ik Henry zag. Hij heeft alleen nog nooit op die manier naar me gekeken.

HOOFDSTUK 2

HENRY

*J*k voel dat Mary achter me op haar tenen gaat staan en zich op een afleidende manier tegen me aandrukt om bij mijn oor te komen. ‘Dankjewel. Ik zag er echt tegenop om Adriano onder ogen te komen.’

‘Je kunt ons niet meer in dit soort situaties laten belanden, Mary. Dit is de laatste keer dat ik je help als je het niet van tevoren met me bespreekt,’ spreek ik haar vermanend toe, er klaar voor dat ze vertrekt zodat ik haar niet samen met Keano hoef te zien. Anders zou ik nog wel eens iets stoms kunnen doen, want ik ben duidelijk de controle over mijn emoties kwijt.

Wat de fuck ziet Mary in die gast?

Ze laat zich weer op haar voeten zakken en mijn nek brandt waar haar zachte adem me raakte. Dit alles heeft verdomme al te lang geduurd. Gefrustreerd loop ik weg. Nu moet ik Jordana nog zien te lozen.

‘Waarom drinken we boven niet eerst iets?’ stelt ze voor als ze vanachter de bar stapt.

‘Nee, bedankt,’ reageer ik geïrriteerd.

‘Ik dacht dat we een onderonsje zouden houden?’ Ze schuift

dichter naar me toe, zich niet bewust van het feit dat ik haar heb gebruikt.

‘Misschien een andere keer,’ meld ik en ze kijkt verbijsterd bij mijn onverwachte afwijzing.

Ik ben niet geïnteresseerd in dit meisje waarmee ik weken geleden een keer naar bed ben geweest. De meeste vrouwen die ik ontmoet zijn heel duidelijk, laten weten dat ze enkel in zijn voor een snelle wip. Maar de manier waarop zij me schaamteloos aangaapt - blijkbaar alleen geïnteresseerd in mijn uiterlijk - is vermoeiend. Niemand wil echt de man achter de façade leren kennen. Dat is hoe mensen in elkaar steken en ik speel hetzelfde spelletje.

Ik geef de voorkeur aan computersystemen boven mensen. Iedere vrouw met wie ik ben, zal dus de regels van een onenightstand moeten kennen. De ene nacht van betekenisloze seks gevolgd door de volgende is echter op de een of andere manier minder bevredigend geworden.

Misschien dat ik op mijn vierentwintigste eindelijk zover ben om verder te gaan na de vrouw die me heeft gebroken, de vrouw op wie ik op mijn achttiende verliefd werd en die me herhaaldelijk heeft bedrogen.

Ik kan niet zeggen wat er precies is gebeurd, alleen wie dit onwelkome gevoel een paar maanden geleden in gang heeft gezet: Mary Montesi.

VIER MAANDEN GELEDEN

Als ik Club 7 binnenkom, is het eerste wat mijn aandacht trekt een beeldschone vrouw in een felgroene blouse en een strakke jeans die haar volle, ronde kont accentueert. Wanneer ze haar koperbruine krullen verleidelijk over haar ene schouder strijkt

en ze overduidelijk met een Italiaanse barkeeper flirt, zie ik dat het Mary is.

Hoewel ik haar alleen ken als Adriano's zusje, word ik vanavond naar haar toe getrokken en ga achter haar barkruk staan. Ik plant allebei mijn handen op de bar en sluit haar in, genietend van hoe klein ze is. Ze is niet lang, maar een en al vrouw. Het handjevol keren dat ik haar heb gezien sinds ik bij het syndicaat van haar broer zit, is me opgevallen dat haar gladde huid eruitziet alsof het is gefotoshopt.

Ik buig me naar voren en fluister in haar oor: 'Mary, stop met flirten voordat Adriano hem vermoordt.'

'Een beetje ruimte, alsjeblieft,' merkt ze op terwijl ze verwaand een wenkbrauw optrekt. Mijn blik schuift naar het moedervlekje vlak boven de hoek van haar volle lippen.

Terwijl ik haar opmerking negeer zoals zij die van mij negeerde, duw ik mijn torso tegen haar rug. Scherp ademt ze in. Het valt me op dat er iets anders aan haar is vandaag. In tegenstelling tot haar gewoonlijk levendige uitdrukking schuilt er een zekere droefenis in haar opgeslagen lichtbruine ogen, die zijn omlijst met lange, donkere wimpers.

Dan, ineens, springt ze van haar kruk af. 'Laten we dansen.'

In de war door haar gedrag volg ik haar naar de dansvloer, benieuwd naar wat dit pittige ding van plan is.

Net op het moment dat Mary zich omdraait, staart ze me aan als een ander meisje naar me lonkt.

Ik trek mijn schouders op. 'Wat ...?'

Mary overvalt me door haar armen rond mijn nek te slaan en haar borsten tegen mijn borstkas te drukken. Wanneer ze naar me opkijkt, is haar lach enigszins doortrapt en brutaal, alsof er een verborgen passie schuilt in het onschuldige meisje dat ze laat zien, klaar om aangeraakt te worden, om geneukt te worden. Dit is de eerste keer dat ze me aanraakt en ik word direct hard.

Mijn armen glijden rond haar middel en als ze een blik over

mijn schouder werpt, maak ik soepel een halve draai om te zien dat een blonde kerel me nors aankijkt.

Hij begint onze kant op te lopen, maar ik kantel mijn hoofd en zeg geluidloos: 'Flikker. Op.' Strak kijk ik hem aan.

Wacht eens even. Is dat niet Keano? De man die Mary date? Ah, dus ze gebruikt me ...

Met een grijns trek ik haar dicht tegen me aan terwijl zij ons weer ronddraait, vooral om naar hem te kunnen kijken.

Ik leid haar af door mijn hoofd te laten zakken en mijn lippen tegen haar oor te drukken. 'Probeer je Keano jaloers te maken, Mary?'

Ze verstijft. 'Willen mannen niet wat andere mannen hebben?'

'Zie ik eruit als een expert in relaties?'

'Dans gewoon dicht tegen me aan, ik wil dat hij het ziet,' zegt ze op bazige toon terwijl ze hem observeert.

Zonder enige moeite draai ik ons weer om, waardoor ze protesteert. 'Nee! Ik wil hem kunnen zien.' Ze pruilt terwijl ik grijns, want hij stormt de club uit.

'Hij weet dat je naar hem kijkt. Hij moet *jou* zien ... Is dat niet wat je wilt?' Ik zwier haar op het ritme van de muziek heen en weer, mijn handen zakken naar haar onderrug, mijn vingertoppen op de aanzet van haar kont. Inmiddels is ze compleet op mij gericht. 'Waarom laat je me niet zien hoe ik je hem kan laten vergeten?' Ik trek haar dicht tegen me aan en strijk met mijn neus langs haar neusbrug. Haar ogen vallen dicht terwijl ik mijn betovering op haar loslaat. 'Ik heb me afgevraagd hoe je eruit zou zien als je mijn pik berijdt, schatje,' fluister ik met schorre stem.

Haar ademhaling is zwaar als ik onbeschaamd over haar achterste wrijf en haar tegen mijn erectie duw. Ze kreunt voordat ze haar ogen opent, geschrokken, lijkt het. 'Voel wat je met me doet. Jij bent hiermee begonnen toen je zei dat je wilde dansen, onthoud dat goed,' waarschuw ik haar.

Een vleug parfum die ik niet herken, danst om me heen als ik haar krullen over een schouder leg. Ik blijf met haar bewegen en ze komt niet in de verleiding om naar een andere man te kijken. De lucht om ons heen wordt zwaarder, de contouren van haar lichaam nu in mijn herinnering gegrift.

‘Ga met me mee naar huis, Mary,’ zeg ik met lage stem.

Ze bestudeert me en voor een fractie van een seconde denk ik dat zij de eerste vrouw is die tegen me zal zeggen dat ik kan opflikkeren.

‘Oké,’ antwoordt ze echter hees.

Zonder haar de kans te geven over haar beslissing na te denken, verstrengel ik onze vingers en sleur haar mee naar buiten, waar mijn auto recht voor de ingang geparkeerd staat.

Binnen vijftientig minuten arriveren we bij mijn appartement, in een vier verdiepingen tellend bakstenen gebouw in de Loop. Als ze voor me uit naar binnen loopt en voor het raam gaat staan om naar de sterren die de lucht verlichten te kijken, staar ik naar haar schandalig sexy kont in de strakke jeans die ze draagt.

‘Ik wist wel dat je een miljoen computers in je appartement zou hebben,’ merkt ze op terwijl ze naar het uitgestrekte bureau met de twee computers en twee laptops kijkt.

Ik verras haar door mijn sleutels op de salontafel te gooien en vastberaden haar kant op te lopen, haar aan haar arm om te draaien, haar gezicht in mijn handen te nemen en mijn mond op de hare te drukken om haar met een woeste passie te kussen.

Mary klemt mijn overhemd in haar vuist terwijl ik mijn ene hand op haar wang leg en mijn andere op haar kont. Ik trek haar tegen me aan en onze tongen dansen koortsachtig om elkaar heen. Onze tanden klappen tegen elkaar aan en ik grom nu ik haar eindelijk kan proeven. Wanneer ik haar tegen het raam duw, aan haar hals knabbel en haar vingers door mijn haren strijken, ben ik verdomme hard genoeg om dwars door mijn rits

heen te boren. Ik raak haar perfecte, kleine borsten aan, kreun en maak de bovenste knoopjes van haar blouse los.

‘O, Henry,’ jammert ze op een toon die vol is van verlangen en behoefte, maar haar ogen heeft ze dichtgeknepen, alsof ze met zichzelf in gevecht is. Dan verbaast ze me door te zeggen: ‘Dit kunnen we niet doen.’

Ze is het eerste meisje dat ik ooit heb ontmoet dat zich schuldig voelt *voordat* ze iets stoms doet en haar vriendje bedriegt.

Mary leunt achterover en ik leun tegen haar aan. Teder strijk ik haar krullen uit haar gezicht, maar ik trek me terug als de vertrouwdeheid van onze omgang met elkaar niet goed voelt.

Waar de fuck ben ik mee bezig? Ik doe niet aan intimiteit. Ik zou de benen moeten nemen. Nu. Ze is het zusje van mijn baas en niet een vrouw om mee te rotzooien.

Daar komt nog bij dat ik door de manier waarop ze in Club 7 met me danste en probeerde Keano jaloers te maken, weet dat ze hun relatie hebben verkloot. Daar ga ik geen misbruik van maken. Dus in plaats van haar te neuken om mijn eigen lust te bevredigen, zucht ik diep en laat haar los. Dan stap ik achteruit en wacht tot mijn bloed weer noordwaarts stroomt, zodat ik kan nadenken.

Mary’s ogen gaan open en met haar vingertoppen strijkt ze over haar gezwollen lippen, blijkbaar van streek door haar eigen daden. Het is klote dat mijn geweten besluit zich vandaag te melden. Ik kan haar niet gebruiken zoals ik andere vrouwen gebruik; zij is anders.

‘Mary, vertel me wat er met Keano is gebeurd. Ik merk aan je dat er iets mis is,’ zeg ik tegen haar, terwijl ik me eraan stoort dat het me ook maar iets kan schelen.

Ze drukt haar hand tegen haar voorhoofd en laat zich op de vensterbank zakken. ‘Hij is gisteravond vreemdgegaan. Nadat ik net voor het eerst met hem naar bed was geweest.’

Iedereen gaat vreemd, dat heb ik zelf ook ervaren. Die hufter verdient haar loyaliteit niet.

‘Misschien heb ik hem verkeerd beoordeeld en heb ik me door liefde laten verblinden, of het idee verliefd te zijn. Ik weet het niet.’

Nou, zit Mary eens even vol met verrassingen? Ik dacht altijd dat ze onvolwassen en dromerig was, meer een tiener dan een twintigjarige. Maar ze is veel opmerksamer waar het op liefde aankomt dan ik was op die leeftijd. Ik heb nooit in de gaten gehad dat ik verliefd was op het *idee* verliefd te zijn.

‘Het spijt me. Ik schaam me kapot.’

Ik glimlach door haar opmerking. ‘Je hoeft je nergens voor te schamen.’

‘We zijn nog niet eens uit elkaar ofzo. Ik doe precies hetzelfde als wat hij heeft gedaan.’

‘Jullie zijn nog steeds samen?’

‘Soort van. Gisteren hadden we ruzie en daarna hebben we elkaar niet meer gesproken,’ geeft ze schaaftig toe. ‘Maar ...’

‘Maar wat?’

Gedurende een lang, ongemakkelijk moment kijkt ze me onderzoekend aan. ‘Niets,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Ga naar huis, Mary. Als je blijft doen we misschien iets waar je spijt van gaat krijgen.’

‘Ik weet niet zeker of ik er spijt van zal krijgen,’ mompelt ze, maar een klop op de deur onderbreekt ons.

Om de een of andere reden wil ik niet haar misstap zijn. Ik kam mijn hand door mijn haren en herhaal: ‘Ga naar huis. Ik zal dit tegen niemand vertellen.’

Krachtig knoopt ze haar blouse dicht. ‘Ik had thuis moeten blijven en naar *Narcos* moeten kijken,’ mompelt ze.

‘Ik heb gisteren de eerste aflevering gezien.’

‘Ik ook,’ reageert ze, haar interesse gewekt. ‘Het was zo goed. Geen van mijn vrienden hebben gekeken.’

‘Ja, ik vond het ook leuk,’ geef ik eerlijk toe.

Ze houdt haar hoofd scheef en lijkt te aarzelen om er meer aan toe te voegen, maar dan zegt ze: 'We kunnen de rest van het seizoen samen kijken.'

Ze vraagt het niet. Nee, ze laat het me simpelweg weten, wat ik wel grappig en zo fucking schattig vind.

'Oké, klinkt goed.' Ik gebaar dat ze alle knoopjes moet dichtmaken voordat ik de deur open en ons samenzijn beëindig.

Het bleek behoorlijk leuk te zijn om de weken erna samen *Narcos* te kijken en het leidde tot een niet voor de hand liggende vriendschap.

'HENRY?' ZEGT JORDANA, WAARDOOR ZE ME TERUG NAAR HET heden haalt.

'Ik moet gaan,' meld ik, en ren met twee treden tegelijk de trap op. Ondertussen kijk ik met samengeknepen ogen toe hoe Mary door Keano naar buiten wordt geleid en ik vraag me af waarom ze überhaupt met hem vertrekt.

Nog steeds geïrriteerd door Mary's onverantwoordelijke gedrag van vanavond, besef ik dat ik mijn vuist heb gebald. Ik probeer het bizarre gevoel dat ik ervaar van me af te schudden en haat het dat ze naïef genoeg is om in haar eentje op dit soort avonturen uit te gaan.

Als ik over de eerste verdieping heen, zie ik dat de deur van Adriano's kantoor openstaat en dat hij achter zijn glazen bureau zit. Hij drukt zijn sigaret in de asbak uit. Adriano is mijn baas, het hoofd van de Chicago Syndicate. De man die me een toekomst en geld heeft gegeven om een leven te leiden waar een weeskind slechts van kan dromen. Het syndicaat beheerst de import van de puurste heroïne en cocaïne naar Illinois en de distributie die daaruit voortvloeit. Sinds zes maanden ben ik een officieel lid als Adriano's hacker en de vijfde in rang. Daarnaast ben ik hoofd beveiliging van Club 7, waar Adriano de

eigenaar van is. Het is de meest populaire dansclub in de Loop en dient als dekmantel voor het syndicaat en betaalt mijn salaris.

Er zijn in het syndicaat veel kapiteins en soldaten die de dagelijkse taken uitvoeren; de daadwerkelijke import en de verkoop van de drugs in en om Chicago. Een hoop daarvan wordt verkocht in het chique ondergrondse deel van Club 7, waar de seksclub zich bevindt. Het is een meedogenloze zakenwereld en eerder, toen Mary me probeerde te bereiken, was ik bezig met het veranderen van gegevens op een proces-verbaal, nadat ik veel te makkelijk het systeem van de politie van Chicago had gehackt. Adriano wilde namelijk wat concurrentie in de omgeving elimineren.

Eenmaal binnen blijf ik tegenover Adriano staan en pak mijn pistool uit mijn broekband.

‘Waar is Mary?’ vraagt hij terwijl hij achteroverleunt en over zijn zwarte baardharen krabt.

‘Ze is met Keano vertrokken. Ik geloof dat ze de confrontatie niet aandurfde.’

‘Wat heeft ze gedaan?’

‘Ze is in haar eentje naar het asiel gegaan.’ Geïrriteerd gooi ik mijn pistool praktisch op het bureau. ‘Maar ik was er op tijd bij.’

Zijn lippen vertrekken van ergernis.

‘Ik heb haar mobiel getraceerd. Je weet hoe vastberaden ze kan zijn,’ breng ik hem op de hoogte.

Na vier maanden met Mary bevriend te zijn, was ik er zeker van dat ze zonder back-up zou gaan. Ze kan zo geobsedeerd zijn door dierengeweld. Het is vertederend, maar het maakt me ook pijnlijk.

‘Morgen bij de brunch zal ik met haar praten,’ meldt Adriano op resolute toon.

‘Mooi,’ stem ik in. ‘Dit is veel te gevaarlijk.’

‘Misschien wurg ik haar wel omdat ze er alleen heen ging.’

Ik lach. ‘Dat deed ik ook bijna.’

‘Dankjewel, Henry,’ zegt hij terwijl hij zijn pakje sigaretten van het bureau pakt en er met zijn tanden een uittrekt.

‘Geen probleem. Je weet dat ze een vriendin van me is.’

Hij bestudeert me terwijl hij een gouden aansteker omhoog brengt en het puntje van zijn sigaret aansteekt. ‘Dat weet ik. Maar ze is mijn zusje en soms behoorlijk impulsief.’ Hij gooit de aansteker terug op het bureau en laat de rook langzaam ontsnappen. ‘Maar ze is ook slim en aardig. En ik ben niet iemand om zich met haar privéleven te bemoeien. Dus of het nu vriendschap is of hoe je het anders wilt noemen, dat is iets tussen jullie twee, als je er maar voor zorgt dat je haar geen verdriet doet. Iedereen die haar pijn doet, maak ik af, Henry. Ik sta niet toe dat je haar date ... voor de lol.’

Ik grijns vanwege zijn dreigement niet met haar te kloten zoals ik met andere vrouwen doe. ‘Ik geloof niet dat ik Mary en haar dieren aan zou kunnen,’ stel ik hem gerust. Adriano schenkt me een betekenisvolle blik, dus ik steek mijn handen omhoog. ‘Ik heb het begrepen. Maak je geen zorgen.’

‘Je kunt het maar beter begrepen hebben,’ verklaart hij en leunt weer naar voren. ‘Je kunt gaan. Ik zie je morgen. Ik moet de cijfers checken, want er ontbreekt een partij heroïne van de ondergrondse club.’

Ik knik, blij met de vriendschappelijke relatie die ik met de meest machtige man in deze organisatie heb weten op te bouwen. Adriano heeft mijn vriendschap met Mary ondersteund en iets zegt me dat ook hij absoluut geen fan van Keano is.

Wanneer ik weer beneden kom, verspert een serveerster mijn pad. Schaamteloos duwt ze haar heup opzij. ‘Hoi, Henry. Ik heb je een poos niet gezien. Mijn dienst zit er bijna op. Misschien kunnen we wat drinken? Ik kan je een appje sturen als ik klaar ben.’

Ik zucht, geïrriteerd door haar vrijpostigheid en realiseer me dat ik moet stoppen met rondneuken waar ik werk. ‘Je hebt

mijn nummer niet,' kaats ik terug, net op het moment dat mijn mobiel trilt, dus ik vis het ding uit mijn zak.

Ik klik op het bericht en zie dat Mary me een foto van haar Chihuahua heeft gestuurd.

MARY (DIE LEKKERE): BEDANKT DAT JE ME HEBT GERED. SORRY dat ik alleen ben gegaan.

HENRY: BEREID JE MAAR VOOR OP EEN PREEK MORGEN.

MARY (DIE LEKKERE): ARGH.

IK ZIE DAT ZE NOG EEN BERICHTJE TYPT.

MARY (DIE LEKKERE): IK REALISEERDE ME NIET DAT IK COMPLEET ben vergeten dat ik deze hond eten moet geven.

EERDER VANAVOND WAS IK ER NIET BLIJ MEE HAAR OP HAAR DONDER TE MOETEN GEVEN, maar verdomd, wat is die vrouw koppig. Hoewel ze zal moeten begrijpen dat ik haar alleen maar wil beschermen, blijf ik er maar aan denken wat ze heeft gereskeerd om die honden te redden. Zonder er goed over na te denken, begeef ik me naar de uitgang van de club.

'Henry?' roept de serveerster, die ik compleet was vergeten, me na, maar ik schenk er geen aandacht aan.

In plaats van mijn gebruikelijke manier van doen, ga ik niet met een vrouw naar huis, maar rij ik naar een vierentwintigurswinkel en dan naar een glazen wolkenkrabber in het

centrum van de Loop. Terwijl ik mijn auto bij de hoofdingang parkeer, bel ik Mary, die bij de eerste keer dat hij overgaat opneemt.

‘Hoi ...’

‘Kom naar beneden, Mary. Ik heb iets voor je,’ zeg ik. Het blijft even stil en verwachtingsvol wacht ik af. Ik weet dat ze waarschijnlijk niet alleen is.

‘Ben je hier om me op m’n donder te geven? Want in dat geval pas ik, Henry.’

Dat verdiende ik, dus ik laat het gaan. ‘Nee, dat is niet waarvoor ik kwam. Ik kan naar boven komen, maar ik durf te wedden dat je niet alleen bent. Jouw keus ...’

‘Dat zou je nooit doen,’ reageert ze op haar gebruikelijke plagerige toon.

Echt wel. ‘Wil je die gok wagen?’

Ze grinnikt. ‘Ik kom eraan.’

Tot mijn verbazing glijden de deuren van de hoofdingang binnen een paar minuten open en Mary springt met haar huisdier in de kromming van haar arm in mijn auto. Ze ziet er veel te verleidelijk uit met haar krullen in een rommelige staart en gekleed in een joggingbroek en een simpel wit T-shirt.

‘Je bent al aan haar gehecht.’ Ik kan niet anders dan glimlachen om haar schattige gezichtsuitdrukking. Ze heeft altijd zo’n energieke uitdrukking op haar gezicht en hoe beter ik haar leer kennen hoe meer en meer die me betovert.

‘Ze is zo schattig,’ merkt Mary op. Ze neemt mijn hand in die van haar, handpalm naar boven, om haar Chihuahua erin te leggen. ‘Kijk nou hoe klein ze is. Ze past gewoon in je hand.’

Ongemakkelijk houd ik het absurde lichtgewicht hondje omhoog en bij me vandaan.

‘Het is een hond, geen bom,’ grapt ze en ik kijk haar spottend aan.

‘Hoe heet ze trouwens?’

‘Ik heb haar nog geen naam gegeven.’ Voorzichtig pakt ze het

piepende huisdiertje terug en ik veeg mijn hand aan mijn broek af.

‘Ik heb eten voor haar.’

‘Heb je hondenvoer meegenomen?’ Ze kijkt me schattend aan, alsof ze de lagen van me af pelt en voegt er dan met een grijns aan toe: ‘Ik dacht dat je niet van dieren hield?’

‘Dat doe ik ook niet, maar dat betekent niet dat ik wil dat ze omkomen van de honger,’ reageer ik voordat ik achter me reik en de papieren zak pak om aan haar te geven. ‘Ik heb biologische en natuurlijke merken voor je gekocht.’

‘Dat is echt heel aardig van je, Henry,’ mompelt ze in de allerliefste, meest waarderende stem ooit. Het is verfrissend hoe makkelijk in de omgang ze is. ‘Maar ik begin te denken dat ik een slechte invloed op je heb en dat je dieren leuk begint te vinden ...’

‘Dat dacht ik niet, schatje,’ kaats ik terug, gefascineerd door het lichtjes optrekken van haar wenkbrauw en het kleine gebaar met haar hand als ze mijn opmerking wegwuift.

‘Dat denk ik wel, schatje,’ vuurt ze terug. Onze blikken haken ineen, terwijl mijn gedachten teruggaan naar eerder, toen ze schrijlings op me zat. ‘En ik ben je *schatje* niet.’ Ze verbreekt het oogcontact en mompelt: ‘Ik moet gaan. Hij is boven.’

‘Dat vermoedde ik al,’ brom ik, zonder mijn emoties te verbergen, zoals ik normaal gesproken doe.

Onverwachts kust ze mijn wang, veel te dicht bij mijn mond. Precies zoals ik bij haar doe als ik haar plaag, maar de laatste tijd is zij degene die mij provokeert. Ik raak haar constant aan op verleidelijke manieren, maar ze staat het toe en weert het niet langer af.

‘Dankjewel. Ik zie je morgen,’ fluistert ze en ik strijk met mijn knokkels over haar wang, laat mijn vingers door haar haren gaan en leg ze achter op haar hoofd.

Ik begin te denken dat als ik haar zou kussen, ze me niet zou tegenhouden.

Helaas zorgt een claxon ervoor dat we ons tegelijk terugtrekken, dus ik laat haar haren los. 'Ga naar binnen, Mary,' draag ik haar op.

Zachtjes opent ze het portier en ik kijk haar na tot ze het gebouw in is verdwenen en mijn hoofd duizelt van allerlei verwarrende gedachtes.

Terwijl ik door de donkere straten naar huis rijd, realiseer ik me dat zij en ik nooit slechts vrienden zijn geweest. Afgunst is de kop op gestoken toen de manier van met elkaar omgaan verder begon te gaan dan simpelweg met elkaar flirten.

HOOFDSTUK 3

MARY

Terug in mijn appartement word ik geconfronteerd met Keano's woede als ik mijn sleutels op het vierkante grenen tafeltje tegen de groen met oranje geverfde muur van mijn hal gooi.

'Waar was je?' wil hij weten.

'Henry heeft voer voor mijn hond gebracht,' antwoord ik terwijl ik de zak omhooghoud en aangezien ik niet in de stemming ben in een ruzie geef ik geen verdere uitleg.

Ik ben ondersteboven van Henry's zoenoffer, het hondenvoer. Hij zal dan misschien nooit verbaal zijn excuus maken voor het feit dat hij zo tegen me uitviel, maar hij krijgt het wel voor elkaar om dat te doen met dit soort gebaren, zonder te weten dat hij daarmee iedere keer een stukje van mijn hart steelt.

'Waarom moest je zo nodig naar beneden om hem te zien?' sneert hij. Jaloezie is een onaantrekkelijk trekje van hem, vooral sinds hij degene is die vier maanden geleden klakkeloos mijn gevoelens vertrapte. Op dit moment weet ik niet eens waarom ik hem eigenlijk terug wilde. Het enige wat we de laatste tijd doen is bekvechten, terwijl we elkaar nauwelijks zien, waardoor

ik tot de conclusie kom dat we elkaar waarschijnlijk nooit meer zullen vertrouwen.

Keano heeft ons kapotgemaakt toen hij mijn maagdelijkheid nam en me vervolgens binnen een paar dagen bedroog met die rooie. Nadien smeekte hij me hem terug te nemen en op dat moment was ik zo smoorverliefd op hem dat ik het hem vergaf. Hij was zo'n lieve kerel toen we elkaar leerden kennen. Niet zo vreemd en bot als tegenwoordig.

Maar eerlijk gezegd vergaf ik hem ook omdat ik op de dag dat ik ontdekte dat hij was vreemdgegaan ook een fout maakte. Dat was de dag dat mijn vriendschap met Henry begon en ik hem toestond me te verleiden. De dag dat Henry en ik provocerend met elkaar dansten voordat ik met hem mee naar huis ging, waar we kusten. Ik ben bang dat die kus een vuur voor Henry in me heeft aangewakkerd dat ik maar niet geblust krijg. Het was meeslepend, zoals ik bij Keano bij lange na nooit heb ervaren.

Maar sinds die avond is er niets meer gebeurd, behalve het begin van een vriendschap. Een vriendschap waarin ik heb ontdekt dat er zo veel meer is aan Henry, die niet slechts een vrouwenverslinder en een belachelijk knappe hacker is. Hij is een geweldige vriend als hij iemand toestaat dichterbij te laten komen. Hij is alleen erg gesloten over zijn verleden. Ik ben ervan overtuigd dat hij bij mij meer zichzelf is, wat ervoor zorgt dat ik me vrij en beschermd voel als ik bij hem ben, gevoelens die ik zelden ervaar in mijn leven in de maffiawereld.

'Nou, hij is mijn vriend en dat zul je moeten accepteren.' Ik wurm me langs Keano naar de L-vormige, pruimkleurige bank in de hoek van mijn woonkamer en zet mijn hondje neer. Ik leg een dekentje om haar heen, zodat ze zich er lekker in kan nestelen.

'Prima,' mompelt hij gespannen terwijl ik herhaaldelijk op ongepaste manieren aan een andere man denk.

Met een geeuw plof ik op de bank neer, een hint dat ik moe

ben. Keano vangt de boodschap echter niet op en zakt naast me neer, gooit zijn arm om mijn schouder en probeert met me te knuffelen tot ik naar voren leun, weg van zijn aanraking.

‘Waarom straf je me nog steeds?’ Hij zucht diep.

‘Dat doe ik niet bewust, Keano. Ik heb gewoon nog steeds tijd nodig om eroverheen te komen dat jij me hebt bedrogen vlak nadat je met mij naar bed ging!’

‘En dat laat je me geen moment vergeten,’ sist hij. ‘Maar jij hebt Henry ook gekust!’

‘Dat was alleen maar een kus en ik was er tenminste eerlijk over,’ verdedig ik mezelf met een snauw. ‘Ik moest van een ander meisje horen wat jij had gedaan.’ Ik adem diep in en laat mijn hoofd in mijn handen zakken. ‘Ik doe echt mijn best.’

‘Is dat zo? Je lijkt het altijd zo makkelijk op te geven. Ik zal je meer tijd geven, maar je moet ermee ophouden me weg te duwen.’

Voordat ik kan reageren staat hij op en verdwijnt door de gang mijn slaapkamer in. Ik wil niet dat hij blijft slapen, maar ik heb andere dingen aan mijn hoofd, dus ik laat me op mijn rug op de bank vallen en staar naar een scheur in het plafond nadat ik de deken over me heen heb getrokken. Ik heb nooit het gevoel gehad dat Keano echt van me houdt, maar of hij dat nu wel of niet doet, ik ben zo slecht met confrontaties dat ik de zaken maar op hun beloop laat. Ondanks dat deze relatie besmet en gedoemd te mislukken is, totaal anders dan het perfecte plaatje van het soort liefde dat ik wil. Godzijdank ben ik na die eerste keer niet meer met hem naar bed geweest.

Dat wil ik simpelweg niet is mijn laatste gedachte voordat ik in slaap val en mijn dromen zijn gevuld met een zekere hacker waar ik niet aan zou moeten denken. Hij is een man die van het ene naar het andere bed hopt, iets waar ik niets mee te maken wil hebben.

En wat nog belangrijker is, het is een gevaarlijk pad om te bewandelen aangezien Henry lid is van het syndicaat. Het komt

er feitelijk op neer dat ik bang ben mijn hart op het spel te zetten voor een knappe, ontombare man.

Misschien moet ik hem laten gaan voordat ik nog meer van mijn leven aan een fantasie verspil?

DE VOLGENDE DAG SLENTER IK ADRIANO'S LOFT OP DE BOVENSTE VERDIEPING VAN DE ASTORIA TOWER BINNEN, nog geen kwartier van mijn appartement vandaan. Ik ben bewust laat, in de hoop dat de rest van de familie er al is en Adriano het te druk heeft om me een lange preek te geven.

Als ik linksaf sla, langs de open keuken waar een heerlijke geur van vers brood hangt, zie ik dat iedereen al rond de rechthoekige kersenhouten tafel zit verzameld en, zoals ik al hoopte, ben ik de laatste die binnenkomt.

Bij de bar loop ik Henry tegen het lijf en hij kijkt naar me op een manier die ervoor zorgt dat ik me bloot en kwetsbaar voel. Normaal gesproken voel ik me ongemakkelijk als er naar me wordt gekeken, maar deze aandacht van Henry voelt anders. Warm. Ik ben blij dat zijn boosheid van gisteren compleet verdwenen lijkt te zijn. Vandaag draagt hij zijn bril niet en hij ziet er onweerstaanbaar uit in zijn zwarte spijkerbroek en het indigokleurige shirt met V-hals dat zijn twee tattoos onthult. Tot slot draagt hij zijn Fedora hoed.

Voordat we iets kunnen zeggen, komen Adriano en Carmine via de zwevende trap van de open eerste verdieping naar beneden. Adriano heeft mijn nichtje van een maand oud in zijn armen, dus ik hoop dat dat betekent dat hij toegeeflijk zal zijn. Tenminste, tot ze me allebei met een ijzige blik vastpinnen.

Blijkbaar heeft Adriano Carmine alles verteld. Geweldig!

Mijn oudere broers zijn behoorlijk intimiderend met hun maatpakken, donkere ogen, warrige bruine haren en lange gestaltes. Ik ben de enige in de familie die kort is. Daarnaast is

het gewoon griezelig hoezeer Carmine met het ouder worden op Adriano is gaan lijken, vooral nu hij zijn raadsman en advocaat is en ook fulltime voor het syndicaat werkt.

‘Mary,’ begint Adriano terwijl hij de kleine Amalia knuffelt. Ze heeft een roze jurkje aan en haar luiertje piept er onder uit. ‘Hoe vaak moet ik je vertellen dat je uit de problemen moet blijven?’

Mijn broers laten me mijn leven leiden zonder hun bemoeienis, zolang ik maar voorzichtig ben. Gisteren faalde ik daar duidelijk in. ‘Ik zat niet *in* de problemen.’

‘Je mag van geluk spreken dat ik er was,’ meldt Henry verraderlijk, maar hij staat wel naast me, waardoor ik me op een vreemde manier zekerder voel.

Carmine wijst met zijn vinger naar me en bemoeit zich er ook mee. ‘Nog een zo’n incident en je verhuist terug naar pa en ma.’

Adriano en Carmine betalen mijn appartement omdat ik vertelde dat het te moeilijk is om bij mijn ouders te wonen, aangezien die niets weten over de connecties van Adriano en Carmine met de maffia. Ook wilde ik meer vrijheid. Ik weet dat Carmine het goed bedoelt en hij mijn appartement niet echt van me zou afpakken, maar het feit dat hij ermee dreigt, zegt me dat ik ze echt heb laten schrikken.

‘Oké, het spijt me. Ik zal eraan moeten wennen voorzichtiger te zijn. Maar je weet hoeveel ik van honden houd, dus ik had een goede reden.’

‘Honden?’ Adriano trekt een wenkbrauw op terwijl Carmine zijn ogen omhoog richt, alsof hij bidt voor geduld.

‘Het is een rat.’ Henry lacht en wijst naar mijn Chihuahua, waardoor mijn broers grijnzen.

‘Het is een Chihuahua,’ corrigeer ik hem.

‘Nou, het ziet eruit als een rat,’ reageert Henry en ik geef hem een speelse duw met mijn schouder, dankbaar dat hij de stemming verlicht.

‘Vergeet de rat ... hond,’ zeg ik terwijl ik een blik op Henry werp en ongewild ook grinnik.

Op dat moment komt Cam, Adriano’s vrouw, achter me staan en aait mijn hondje. ‘Ik denk dat ze blij mag zijn jou als mama te hebben, Mary.’ Dan kijkt ze naar Adriano en Carmine. ‘Zijn jullie klaar haar te kastijden en kunnen we gaan eten?’

Adriano grijnst naar haar alsof ze een geheim delen en kust Amalia’s hoofd terwijl ze haar kleine, mollige armpjes strekt.

‘Ja, alsjeblieft, laten we gaan eten,’ dring ik aan. ‘Ik sterf van de honger. En ik beloof jullie, geen gevaarlijke missies meer. Nou, in ieder geval niet voordat ik jullie heb gebeld.’ Ik gebaar naar hen alle drie en ze kijken me aan.

Grinnikend begroet ik eindelijk de rest van mijn familie, die allemaal al aan tafel zit.

Wanneer Cam weer op haar stoel gaat zitten en een bord met mozzarella-omelet en Italiaanse worstjes voor hem neerzet, neemt Adriano plaats aan het hoofd van de tafel. Hij kijkt naar haar en Amalia met een blik die mijn hart laat smelten.

Ik kus Amalia’s zachte gezichtje en dan Adriano’s wang. ‘Maak je om mij geen zorgen, oké?’

‘Ik zal me altijd zorgen om je maken, zusje. Maar je hebt geluk dat ik, blijkbaar, milder ben geworden door de komst van mijn dochter.’ Alsof op commando opent Amalia haar donkerbruine ogen en Adriano zegt: ‘Hé, lief meisje van me.’

Zodra ze de stem van haar vader herkent, begint ze opgewonden met haar beetjes te trappelen.

Ik gris een verse aardbei van de schaal, gooi hem in mijn mond en ga verder met mijn rondje door een kus op Luca’s wang en die van zijn vrouw Fallon te drukken. Luca is mijn broers beste vriend en zijn onderbaas. Ik ken hem al tien jaar en toen ik jonger was, was ik smoorverliefd op hem.

‘Hoi allemaal.’ Als laatste begroet ik Logan - Adriano’s hoofd Capo - zijn verloofde Rosalia en hun schattige zoontje Adam. Hoewel Adam is geadopteerd, heeft hij net zulk blond haar als

z'n vader. Sterker nog, Logan en Adam zijn de enige blonde mensen in onze donkerharige groep.

Adriano, Luca, Logan, Carmine en Henry zijn de meest machtige mannen van het Chicago Syndicate. En hoewel Logan en Luca praktisch mijn derde en vierde broers zijn, is Henry absoluut niet als een broer voor me.

'Mary heeft een hondje!' De vierjarige Adam stuitert op z'n stoel en Rosalia en Logan, die aan weerskanten van hem zitten, reiken naar hem om te voorkomen dat hij eraf kukelt.

'Inderdaad. Maar ze heeft nog geen naam. Wil jij haar een naam geven?' Ik laat me op de stoel naast Henry zakken.

Hij knikt gretig en staart zijn vader aan alsof hij het niet kan geloven.

'Welke naam je maar wilt,' legt Logan aan hem uit.

'Ehm ... *Aardbei!*' Adam roept het eerste wat hij op de tafel ziet terwijl iedereen zijn bord met brood, eieren en worstjes aan het vullen is.

Logan en Rosalia schieten in de lach en Henry mompelt: 'Je vroeg er zelf om,' voordat hij hardop zegt: 'Dat vind ik nou nog eens een geweldige naam, Adam.'

'Snuffelde je nou net aan me?' vraag ik op gedempte toon. De laatste tijd geeft hij me steeds vaker de indruk dat hij zich net zo hulpeloos voelt over onze hachelijke situatie als ik.

Er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd en hij is duidelijk nerveus, want zijn ogen sperren zich voor een kort moment wijd open. 'Wat? Nee,' antwoordt hij ferm en kijkt dan naar Adam, dus ik laat het rusten.

'Dat vind ik leuk, Strawberry,' reageer ik terwijl Cam over de tafel leunt om me een bord aan te geven voordat ze koffie voor me inschenkt.

'Hier, je vegetarische worstjes.'

'Dankjewel.' Ik zet Strawberry op de vloer en ze begint in het rond te springen. Blijkbaar voelt ze zich al heel wat beter dan gisteren.

Uitgehongerd breek ik een homp van het versgebakken brood af en prik mijn vork vol om vervolgens het eten in mijn mond te stoppen.

'Ik heb me altijd al afgevraagd hoe die vega worstjes smaken,' zegt Henry, op mij gefocust. 'Voor een klein vrouwtje eet je behoorlijk veel,' voegt hij er dan aan toe.

'Ik hou van eten. Wat kan ik zeggen?'

'Behalve vlees,' verklaart hij en kijkt me spottend aan.

'Hoe is je varkensworstje?' Ik wijs met mijn vork naar zijn eten en werp een blik op z'n kruis, waardoor hij ongemakkelijk heen en weer schuift.

Inwendig lach ik als hij een enorme hap neemt. 'Heerlijk.'

'De mijne ook.' Ik snijd een stuk af, dat Henry pikt en in zijn mond steekt. Hij kauwt en stopt dan, zijn lippen een dunne streep. 'En?' vraag ik lachend en ik vrees voor het antwoord.

Hij slikt langzaam, treuzelend. 'Dit is walgelijk, Mary.'

'Het is helemaal niet walgelijk,' ga ik tegen hem in, maar alle anderen vallen hem bij.

'Dat is het wel.'

Na een vuile blik op mijn broers geef ik het op en breng mijn vork onder de tafel. 'Jullie zijn allemaal vlees verslaafden.'

'En daar zijn we trots op ook,' pochen Logan en Henry tegelijkertijd.

'Ik wil ook proeven, Mary,' meldt Adam tegenover me.

Ik geef hem een hapje en al snel duwt hij het met zijn tong weer uit zijn mond. Rosalia is net op tijd om het op te vangen.

'Niet je eten uitspugen, kereltje,' berispt Logan hem terwijl hij Rosalia's hand met een servet schoonveegt.

'Zie je, zelfs Adam moet jouw eten niet,' plaagt Henry.

'Adam, je laat me in de steek,' zeg ik met een lach.

'Ik vond het niet lekker, Mary,' zegt hij met een lief stemmetje.

'Geeft niets, moppie. Ik vergeef het je. Jij houdt toch het

meest van snoep. Henry heeft gewoon geen verstand van goed eten.'

'Waarom alleen ik?' Hij zwaait zijn hand rond. 'Ze waren het allemaal met me eens.'

Ik haal mijn schouders op en deze keer vinden onze ogen elkaar en houden we elkaars blik vast - iets te lang voor twee mensen die gewoon vrienden zijn - terwijl de anderen in gesprek zijn. Helaas wendt hij dan zijn blik weer af.

Op de meest schattige toon meldt Adam verdedigend: 'Ik hou niet alleen maar van snoep. Ik ... ik eet ook sushi.'

'Ik ook,' zeg ik in de hoop dat hij mijn opmerking vergeet, want ik plaagde hem alleen maar. 'Vooral de zeewiersalade.' Eigenlijk alleen de zeewiersalade en de soepen. Dit spoort Adam aan om al zijn favoriete maaltijden uit de doeken te doen en ik luister afwezig.

Ik reik naar voren om een glas water in te schenken en observeer mijn familie, met uitzondering van mam en pap, die niet aanwezig zijn. Adriano, Carmine en ik bezoeken hen apart, omdat ze niets weten van het syndicaat en aangezien de mannen soms zaken bespreken, willen we niet het risico lopen dat ze per ongeluk iets opvangen.

Terwijl ik ze met elkaar zie omgaan, valt me op hoe iedereen gesetteld is, behalve Carmine en ik. Maar ik weet niet zeker of Carmine zich ooit wel zal settelen. Aan de andere kant, een paar jaar geleden dacht ik ook dat Adriano nooit zou trouwen. In de loop van hun levens hebben allebei mijn broers een heel spoor van gebroken harten achter zich gelaten en Carmine doet dit nog steeds, ook al is hij bijna dertig. Misschien dat hij net als de rest van de dertigers in deze groep nog wel eens volwassen wordt.

Henry en ik zijn de jongsten. Misschien is dat de reden dat ik naar hem toe trek? Maar ongeacht wat voor verwantschap ik ook met hem mag voelen, hij is ook een vrouwenverslinder, net als Carmine.